

Sygn. akt V KS 30/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **M. M.**

oskarżonej o czyn z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 16 listopada 2022 r.,

skargi obrońcy oskarżonej,

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt V Ka 171/22

uchylający wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt V K 28/18

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł :**

**1. oddalić skargę;**

**2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżoną M.M..**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt V K 28/18 uniewinnił M. M. od popełnienia czynu z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej.

Apelację od tego wyroku w całości na niekorzyść oskarżonej wniósł prokurator, zarzucając obrazę prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. Po jej rozpoznaniu, Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt V

Ka 171/22, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając go w całości na jej korzyść, podnosząc zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 437 § 2 k.p.k.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniesiona w niniejszej sprawie skarga na wyrok sądu odwoławczego nie jest zasadna, wobec czego podlegała oddaleniu na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu z art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 *in fine* k.p.k.). Natomiast niedopuszczalne jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21, LEX nr 3287910; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. II KS 29/21, LEX nr 3314955, postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21, LEX nr 3324938). Celem instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego nie jest bowiem dublowanie przeprowadzonej już kontroli odwoławczej, a wyeliminowanie bezpodstawnego wydawania przez sądy odwoławcze wyroków kasatoryjnych w sytuacji gdy rozstrzygnięcie *in meriti* mogło zapaść w drugiej instancji.

Analiza sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się w niniejszej sprawie naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k., w szczególności obrazy art. 437 § 2 k.p.k. wskazanego przez skarżącego. Jak wynika

z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, podstawą orzeczenia uchylającego rozstrzygnięcie Sądu *meriti* było uznanie na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, że M. M. wyczerpała znamiona zarzucanego jej czynu (punkt 3.1. uzasadnienia). Sąd *ad quem* jako powód wydania wyroku kasatoryjnego wskazał zakaz *ne peius* określony w art. 454 § 1 k.p.k., który stanowi, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie (punkt 5.3.1.4.1. uzasadnienia). Należy zauważyć, że możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy – w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) – stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły *ne peius* określonej w art. 454 § 1 k.p.k. (uchwała SN z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, OSNK 2018/11, poz. 73). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Łodzi wyraźnie wskazał, że prawidłowo zebrany materiał dowodowy pozwala na uznanie, że oskarżona dopuściła się czynu zabronionego. Uznał więc wydanie wyroku skazującego za realne, a nie jedynie hipotetyczne i w sposób należyty uzasadnił stanowisko w zakresie wadliwości oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji, która skutkowałą rozstrzygnięciem uniewinniającym. Tak więc trafnym jest wniosek, iż w układzie procesowym jaki wystąpił w przedmiotowej sprawie, Sąd Okręgowy w Łodzi nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k., na który to przepis powołał się Sąd odwoławczy w swoim wyroku. Powyższej oceny nie zmieniają argumenty podniesione w skardze, które koncentrują się na podważaniu rzetelności analizy zgromadzonego materiału dowodowego i polemice z oceną faktyczną i prawną

dokonaną przez Sąd odwoławczy. Nie można bowiem, poprzez zarzut naruszenia art. 437 § 2 k.p.k., kwestionować merytorycznego stanowiska sądu odwoławczego, a jedynie to, czy dawało ono podstawy do wydania wyroku kasatoryjnego (zob. m.in. uchwała SN z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17, OSNKW 2018, nr 3, poz. 23; postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2018 r., IV KS 20/18, LEX nr 2591541; postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2021 r., V KS 33/20, LEX nr 3160402; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2021 r., IV KS 27/21, LEX nr 3347129; postanowienie SN z dnia 26 sierpnia 2021 r., III KS 16/21, LEX nr 3321909; postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., V KS 36/21, LEX nr 3324938; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., II KS 29/21, LEX nr 3314955; postanowienie SN z dnia 2 lutego 2022 r., III KS 1/22, LEX nr 3314949; postanowienie SN z dnia 29 czerwca 2022 r., II KS 9/22, LEX nr 3400051). Wskazywane przez skarżącego okoliczności, w szczególności dotyczące znamion strony podmiotowej, winny być przedmiotem analizy przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Na zakończenie należy zauważyć, że Sąd odwoławczy uchylając wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazując mu sprawę do ponownego rozpoznania, dał wyraz przeświadczeniu, że prawdopodobieństwo skazania oskarżonej jest wysokie, co wszak nie jest równoznaczne z nakazaniem zastosowania się przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi do tego poglądu. Należy z całą mocą podkreślić, że sytuacja procesowa oskarżonej w dalszym ciągu nie jest przesądzona, albowiem Sąd *ad quem* nie ma prawa ograniczać zasady swobodnej oceny dowodów przez Sąd *meriti*, w szczególności poprzez narzucenie mu ostatecznych wniosków płynących z oceny poszczególnych środków dowodowych, jak i całokształtu materiału dowodowego. W dalszym ciągu Sąd *a quo* procedować więc będzie w granicach wyznaczonych przez art. 7 k.p.k., a więc według zasady swobodnego uznania sędziowskiego.

Z tych względów, wobec niestwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania skargowego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 4 *a contrario* k.p.k.

ał.

